

ANDRÁSSY LAJOS

SZÁRSZÓN

JÓZSEF ATTILA EMLÉKÉRE

Sorsod tán úgyis odalökött volna
holdfényű síneknek zúzmarás vasára
– neked, kit szíved égetett csak (s néha
került sorsodból melegített ágyra),
nem fázott a bőröd így se, úgy se jobban –
de hát akartad Te?! Te akartad árva,
kinek hogy hullottál, annyi társa termett,
s mikor csak éltél, még egyetlen barátira,
egyetlen kézre sem juthatott belőle
karod karolva, hogy sínekről az égre
emelhesd szemed föl?! S volt ott egy tanú is,
ki e szörnyű bukást hites szemmel látta?!
Sínek, őrült sínek, tébolyult kerekék
kattogva rohanók, testvérgyilkos kések!
Mily nagy lélek feküdt zuzmós ágyatokba
s ország-bíró szívét elemésztettétek!

Nem olyan könnyű bizony verset írni,
könnyebb a könnyekkel némán telesírni
levélpapírt, börtönt, gyászkendőt, virágot....
Mondd: hogy éltél, lázban, az ugyan kit bántott?!

A VÖRÖS TÉREN

LENIN SÍRJÁNÁL

Hát ily közel?! – És ily magasban!
Fekszel mint aki munkaközben
ledőlt kicsinykét megpihenni.
Látsz-e? – Jöttem a szakadatlan
ömlő hűséges hadaiddal
gyászolni – s némán ünnepelni.
Végigtapintom életutad
s e múlt szívemig összeszabdal:
Tudod-e hányszor visszaéltek
sohasem mondott szavaiddal?
Tudod-e hányszor szóltam éjjel:
„Lenin elvtárs, ha köztünk járnál...”
Nézlek s már tudom, mit felelnél,
ha kérdenék... Ma súlyos márvány
ölel körül, feszül fölébed
s Te mindent látsz még, mindent érzel,
hangod feldördül még s föléled
lángod, mely felperzsel tüzével
minden hamisan esküvést... – már
tudom, hogy így van, így kell lenni!

Nélküled nincs itt kommunizmus!
Nélküled nem lélegzik semmi
szabadon! – mint gyümölcs a fától
úgy szívjuk életünket tőled
gyökereinkkel! – Ki adott még
e föld népének ennél többet!
Nézlek s hitemből emberarcú
bizonyosságom ím megérik:
tisztább igazság, mint Magad: Te,
s életünket így átölelve
a csillagokból sem fehérlik.

EGY ÉJSZAKÁNAK GONGÜTÉSEI...

1. SZKEPTIKUS MONOLÓGIA...

Míg kölyökkorban elbűvölt a lélek:
Szép testű lányok lelkeit szerettem,
Szeretve most, hogy negyvenéves lettem:
Lelketlen szép nők testeitől élek.

2. IMÁDNI? SZERETVE LENNI?

Keringek körötted, mint bolygód,
Létemnél jobban kívánva a percet,
Hogy testünk összeforrjon! – Ám a perc
Reám halálos, Néked meddő perc lesz!

Keringének bár körötted, így imádva...
Ám közelít a pályám ama perchez:

3. PROFÁN SOROK HAJNALI ÉBRESZTÉSÉRŐL

Álmodtam volna én is reggelig:
Nem löktek volna ágyból jégre itt!